

การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน¹

An Analysis and Comparison of English Loan Words in Thai and Chinese

รัชตพล ชัยเกียรติธรรม

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน” มีวัตถุประสงค์ เพื่อรวบรวมคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏอยู่ในภาษาไทยและภาษาจีน รวมถึงเพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน ผลการศึกษาพบว่า

การใช้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะเหมือนกัน 5 ลักษณะ คือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเติมคำประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ ส่วนอีก 12 ลักษณะ ซึ่งปรากฏคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยเท่านั้นคือ คำยืมซ้ำคำ คำยืมผวนคำ คำยืมสลับโครงสร้างคำ คำยืมย่อคำ คำยืมแปลงเสียงลงท้าย คำยืมกลายความหมาย คำยืมพ้องเสียง คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง คำยืมเต็มสร้อยคำ คำยืมแปลคำตามคำไทย คำยืมกลืนเสียงคำ และคำยืมสนธิคำ ดังนั้น คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยมีลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาจีน 12 ลักษณะ

Abstract

This study “An Analysis and Comparison of English Loan Words in Thai and Chinese” aimed to compile loan word English words in Thai and Chinese and to analyze and compare loan words in these two languages. Research Findings :

The study reveals 5 common methods of loan word used in both Thai and Chinese: original-pronunciation loan word, pronunciation-change loan word, compound-term loan word, and deleted/added syllable-sound loan word. The other 12 forms of loan word only appear in the English loan word in Thai : namely, repeated loaned word, word-sound switching (spoonerism), word-structure switching, word-abbreviation, final-sound variation, semantic-change, homophone loan word, word-rhyme loan word, word-filling loan word, literally-translated, phonemic-influence, and sound linking or assimilation. The English loan word in Thai makes use of 12 more methods of loan word than those found in Chinese.

1. บทนำ

“ภาษา” เป็นเครื่องมือสื่อกลางถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของมนุษย์จากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลหนึ่ง ทั้งในสังคมเดียวกันและสังคมที่แตกต่างกัน ฉะนั้นเมื่อสังคมหนึ่งติดต่อกับอีกสังคมหนึ่ง

¹ บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัย “การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน” ซึ่งได้รับแหล่งทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยพายัพ ประจำปีการศึกษา 2554 ผู้เขียนขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้

ทำให้ต้องมีการเรียนรู้ภาษาของสังคมอื่น ที่ใช้ติดต่อกันตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในภาษาซึ่งกันและกัน เป็นเหตุให้เกิดการหยิบยืมภาษามาใช้ในสังคมของตน ในการสื่อความหมายและความรู้สึกนึกคิด เนื่องจากภาษาของตนอาจจะมีคำไม่พอเพียง หรือมีคำที่ไม่เหมาะสม หรือมีคำที่สื่อความหมายได้ไม่ชัดเจนเท่ากับคำยืม จึงทำให้เกิดการใช้ยืมคำจากภาษาอื่น ๆ ปรากฏเพิ่มขึ้นในภาษาของตน

ภาษาไทยเป็นภาษาหนึ่งที่มีคำยืมภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนตั้งแต่ครั้งอดีตกาล เริ่มแต่สมัยกรุงสุโขทัยเป็นต้นมา ตามที่ราตรี ธีรवारช (2542, น. 23) กล่าวว่า ศิลาจารึกหลักที่ 1 ของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชได้จารึกทั้งคำภาษาไทยและคำภาษาต่างประเทศ ได้แก่ บาลี สันสกฤต เขมร มอญ เปอร์เซีย

ปัจจุบันนี้คำยืมภาษาต่างประเทศได้ปรากฏอยู่ในภาษาไทยเป็นจำนวนมากกว่าในอดีตและมืออย่างแพร่หลาย เช่น มลายุ ลาว พม่า เวียดนาม จีน ญี่ปุ่น เกาหลี ทมิฬ อาหรับ อังกฤษ ฝรั่งเศส โปรตุเกส อิตาลี เป็นต้น อาจเกิดจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น การทูต การศึกษา เทคโนโลยีทางการสื่อสาร รวมถึงการรวมกลุ่มประเทศอาเซียน เพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC: ASEAN Economic Community) ในปี พ.ศ. 2558 นี้

ฉะนั้น หากแบ่งภาษาต่างประเทศที่ปรากฏในภาษาไทยข้างต้น เป็นภาษาแห่งซีกโลกตะวันออกและภาษาแห่งซีกโลกตะวันตก พบว่า ภาษาแห่งซีกโลกตะวันออก ได้แก่ ภาษาบาลี สันสกฤต ส่วนภาษาแห่งซีกโลกตะวันตก ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ล้วนเป็นภาษาที่มีบทบาทและอิทธิพลต่อภาษาไทยมากที่สุด และเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล เป็นภาษาที่มีผู้คนนิยมใช้กันทั่วโลก จึงทำให้เกิดการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาของตนได้อย่างง่ายดาย ซึ่งไม่เพียงปรากฏอยู่ในภาษาไทยเท่านั้น ภาษาอื่น ๆ ก็มีการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาของตนเช่นกัน ดังเช่นภาษาจีนตามที่ เหยิน จิ่งเหวิน (2551, น. 139) กล่าวว่า ภาษาจีนนำคำยืมภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาจีนมากที่สุด รองลงมาคือ ภาษาญี่ปุ่น รัสเซีย และฝรั่งเศส

ถึงแม้ว่าทั้งภาษาไทยและภาษาจีนต่างนำคำยืมภาษาอังกฤษมาใช้สื่อสารในภาษาของตนเหมือนกัน แต่คำยืมภาษาอังกฤษเหล่านั้นมีลักษณะการออกเสียง โครงสร้างประโยค ความหมาย ฯลฯ ที่แตกต่างกัน เช่น คำว่า มาราธอน (marathon) ภาษาจีนว่า หม่าลาซง (马拉松 mǎlāsōng) เป็นต้น

ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงเป็นการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย ที่ได้รวบรวมจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และพจนานุกรมฉบับมติชน โดยนำมาเปรียบเทียบกับคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนจากพจนานุกรมภาษาจีน

2. ข้อมูล ขอบเขตการศึกษา และวิธีการวิจัย

การศึกษาวินิจฉัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อรวบรวมคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏอยู่ในภาษาไทย และภาษาจีน รวมถึงเพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน ซึ่งเป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูล คำยืมภาษาอังกฤษและภาษาตะวันตกอื่นที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 พจนานุกรมคำใหม่เล่ม 1 เล่ม 2 และเล่ม 3 ศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ ศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน รวม 6 เล่ม รวมถึงพจนานุกรมฉบับมติชน และพจนานุกรมนอกราชบัณฑิตยฯ ของสำนักพิมพ์มติชน รวม 2 เล่ม รวมทั้งสิ้น 8 เล่ม โดยรวบรวมเฉพาะคำยืมภาษาอังกฤษและภาษาตะวันตกอื่นในภาษาไทย นำมาเปรียบเทียบกับคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนที่ปรากฏในพจนานุกรมภาษาจีนสมัยปัจจุบัน “เขียนได้อันยฺหวี่ฉือเตี้ยน” (现代汉语词典 Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn) พจนานุกรมฉบับใหญ่อังกฤษ-จีนเล่มใหม่ “ซินยฺฉิงอันต้าฉือเตี้ยน” (新英汉大词典 xīn yīng hàn dà cídiǎn) และพจนานุกรม ไทย-จีน-อังกฤษ ฉบับ 60,000 คำของ “เรียรชัย เอี่ยมวรมงคล” รวมทั้งสิ้น 3 เล่ม รวมทั้งพจนานุกรมสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น Easy Dict เว็บไซต์ www.iciba.com www.dictall.com และ www.dit2u.com เป็นต้น หากคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยคำใดไม่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับดังกล่าว ผู้วิจัยใช้วิธีแปลศัพท์ภาษาจีนจากความหมายของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย โดยมีระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ คำยืมภาษาอังกฤษและคำยืมภาษาตะวันตกภาษาอื่นในภาษาไทยทุกคำ ที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 พจนานุกรมคำใหม่เล่ม 1 เล่ม 2 และเล่ม 3 รวมทั้งศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน รวม 5 เล่ม รวมถึงพจนานุกรมฉบับมติชน พจนานุกรมนอกราชบัณฑิตยฯ ของสำนักพิมพ์มติชน รวม 2 เล่ม รวมทั้งสิ้น 7 เล่ม

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เลือกจากประชากรคำยืมภาษาอังกฤษ ที่ปรากฏเฉพาะในพจนานุกรม “ศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน” จำนวน 1 เล่ม เนื่องจากเป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งไม่ได้ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและฉบับมติชนในกลุ่มประชากร นอกจากนี้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมดังกล่าวมีเป็นจำนวนมาก และบางคำไม่ค่อยได้ใช้ในการสื่อสาร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้วิธีคัดเลือกคำยืมภาษาอังกฤษจากพจนานุกรมฉบับดังกล่าวมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.2.1 คัดเลือกคำยืมภาษาอังกฤษจากพจนานุกรม “ศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน” ที่ใช้นิยมใช้ในการสื่อสารเป็นประจำ โดยการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 150 คำ

2.2.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็น “คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน” เพื่อใช้สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้คำยืมภาษาอังกฤษของบุคลากรและนักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 100 คน

2.2.3 นำแบบสอบถามดังกล่าวไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเนื้อหาและรูปแบบของแบบสอบถาม รวมถึงข้อเสนอแนะต่าง ๆ

2.2.4 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้สอบถามกับบุคคลต่าง ๆ ซึ่งเป็นบุคลากรมหาวิทยาลัยพายัพจำนวน 10 คน และนักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพ จำนวน 10 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน เพื่อดูความเหมาะสมและความชัดเจนของแบบสอบถามต่อไป

2.2.5 ปรับปรุงแบบสอบถามดังกล่าวให้ชัดเจนและเหมาะสมหลังจากที่ได้ทดลองใช้แล้วก่อนจะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 100 คน

2.2.6 แจกแบบสอบถามดังกล่าวให้แก่บุคลากรมหาวิทยาลัยพายัพจำนวน 50 คน และนักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพ จำนวน 50 คน ซึ่งเป็นคนละกลุ่มกับกลุ่มทดลองใช้ รวมจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้นจำนวน 100 คน เพื่อสอบถามความเห็นเกี่ยวกับการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรม “ศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน”

2.2.7 เลือกคำยืมภาษาอังกฤษที่มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็น 0.5 ขึ้นไป จากการตอบแบบสอบถามจำนวน 100 ชุดดังกล่าว เพื่อนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยและภาษาจีนต่อไป

2.3 วิธีการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยมีวิธีการเก็บข้อมูลตามเครื่องมือการวิจัยสรุปดังนี้

2.3.1 รวบรวมคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยจากกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว

2.3.2 แปลคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยจากกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวเป็นภาษาจีน

2.3.3 รวบรวมเฉพาะคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนที่เกิดจากการทับศัพท์บางส่วน และ/หรือ การทับศัพท์ทั้งหมด เพื่อนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะการใช้คำยืมในภาษาไทยกับภาษาจีน รวมถึงศึกษากระบวนการทางเสียงที่เกิดขึ้นในบริบทต่าง ๆ ทางสรีรศาสตร์ เป็นต้น หากคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนคำใดใช้ลักษณะการแปลศัพท์ ผู้วิจัยจะไม่นำมาวิเคราะห์ในครั้งนี้ และหากคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยและภาษาจีนคำใด มีลักษณะการใช้คำยืมจากพจนานุกรมฉบับต่าง ๆ เหมือนกัน ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์โดยนับจำนวนความถี่เป็นหนึ่งคำ

2.3.4 ศึกษาความถี่ของตัวอักษรจีนที่นิยมใช้ในคำยืมภาษาอังกฤษ เพื่อดูว่าตัวอักษรจีนตัวใดนิยมนำมาใช้แทนเสียงคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนมากที่สุด

2.4 การประมวลผลข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล รวบรวมคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย และภาษาจีน เพื่อนำมาเปรียบเทียบลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยและภาษาจีน โดยการนำเสนอข้อมูลทั้งหมดเป็นค่าความถี่ และคำร้อยละในรูปของตารางประกอบ การบรรยาย

2.5 การอภิปรายผลข้อมูล นำผลข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ว่า คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย และภาษาจีน มีการปรับเปลี่ยนภาษาตามอิทธิพลและปัจจัยต่าง ๆ ได้อย่างไร โดยนำเสนอข้อมูลในรูปของการอภิปรายผลการวิจัย

3. ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย และภาษาจีน แบ่งเป็น ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาจีน และการเปรียบเทียบลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยและภาษาจีน ดังนี้

3.1 ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย

3.1.1 คำยืมคงเดิม เป็นการใช้คำยืมที่ภาษาไทยนำมาใช้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาทั้งด้านการออกเสียงและความหมาย แบ่งเป็นคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำศัพท์ทั่วไป เช่น เกียร์ (gear) แชมพู (shampoo) เบนซิน (benzine) เป็นต้น และคำยืมคงเดิมแบบเต็มศัพท์เฉพาะด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านกีฬา เช่น กอล์ฟ: “พาร์” (par) “โฮลอินวัน” (hole in one) ฟุตบอล: “โกล์” (goal) “ฟรีคิก” (free kick) “สตูด” (stud) ด้านการเต้นรำ เช่น “แทงโก” (tango) “โมเดิร์นแดนซ์” (modern dance) ด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น “คลิก” (click) “แช็ต” (chat) “ไรต์” (write) เป็นต้น

นอกจากนี้ยังพบลักษณะคำยืมคงเดิมในลักษณะอื่น ๆ ได้แก่ แบบซ้ำคำ เช่น “เซม ๆ” (same) “ฟิฟตี้ ๆ” (fifty-fifty) แบบย่อคำ เช่น “จีพีเอส” (GPS: global positioning system) “โทเฟิล” (TOFEL: Test of English as Foreign Language) แบบตัดพยางค์ “ไฮเทค” (high tech: high technology) “ไฮไฟ” (hifi: high fidelity) เป็นต้น

3.1.2 คำยืมแปรเสียง เป็นการใช้คำยืมที่มีการแปรเสียงจากเดิมเล็กน้อย เนื่องจากระบบเสียงบางชนิดในคำยืมไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย จึงต้องใช้ลักษณะคำยืมแปรเสียงตามระบบเสียงในภาษาไทย มีทั้งแปรเสียงพยัญชนะต้น ที่แปรเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ซึ่งมีความหมายเดียวกับคำยืม เช่น “จึบ” (tube) “มู่เล่” (pulley) บางครั้งคำยืมเพียงคำเดียว แต่ภาษาไทยออกเสียงพยัญชนะต้นได้ 2 เสียง เช่น เอเจ็นซี่ - เอเยนซี่ (agency) ไฮโดรเจน - ไฮโดรเย่น เป็นต้น

3.1.3 คำยืมซ้อนคำ เป็นวิธีการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยอีกลักษณะหนึ่ง ที่สามารถตัดคำยืมหรือคำซ้อนอีกภาษาหนึ่งได้ ซึ่งล้วนเป็นคำซ้อนคำกริยาและคำวิเศษณ์ เช่น “ตรวจเช็ค” (check) “ตรวจจับฐีฟ” (proof) “บีกเบิ้ม” (big) “สวีตหวาน” (sweet) ส่วนคำซ้อนอีกประเภทหนึ่งที่ตัดคำซ้อนคำแรกซึ่งเป็นคำซ้อนอีกภาษาหนึ่งได้ แต่ตัดคำซ้อนที่เป็นคำยืมไม่ได้ เช่น “ข้าวโอ๊ต” (oat) “น้ำมันเบนซิน” (benzine) “รองเท้าบู๊ต” (boot) “เสื้อแจ็กเก็ต” (jacket) “หมูแฮม” (ham) เป็นต้น

3.1.4 คำยืมซ้ำคำ คำยืมซ้ำคำบางคำที่เกิดจากการตัดเสียงพยางค์คำยืมแล้วนำมาซ้ำคำ แต่ยังคงมีความหมายเหมือนกับคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำ เช่น “เช็บบ ๑” (observe) “ชิวชิว” (chill, chill out) “เบเบ” (basic) เป็นต้น และยังมีคำยืมซ้ำคำ 2 คู่ ที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกับความหมายเดิม ซึ่งเป็นการแปลจากสำนวนไทยมาเป็นคำยืมคือ “สเน็กๆ ฟิช ๑” แปลจาก “งู ๑ ปลา ๑” รวมถึงการสร้างสำนวนใหม่ในภาษาไทยที่นำคำยืมมาใช้ในลักษณะคำซ้ำที่ใช้เป็นคำซ้อนความหมายขัดแย้งกัน 2 คู่ โดยมีความหมายไม่เกี่ยวข้องกับความหมายเดิม “เยส ๑ โน ๑” (yes, no) หมายถึง พูดภาษาอังกฤษง่าย ๆ บางคำ และทำท่าเหมือนเข้าใจเมื่อผู้อื่นพูดภาษาอังกฤษด้วยแต่จริง ๆ ไม่เข้าใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552 ก., น. 102) เป็นต้น

3.1.5 คำยืมผวนคำ เป็นการนำคำยิมนั้นมาตัดเสียงพยางค์หน้าหรือหลังแล้วประสมกับคำไทยในลักษณะผวนคำ ปรากฏในภาษาไทย 2 คำคือ คำผวนที่มีความหมาย “เบอร์ห้า” (บ้าเห่อ) และคำผวนที่ไม่มี ความหมายคือ “แอร์ก็” (อีแก่) ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมลักษณะนี้เพื่อต้องการเลี่ยงคำไม่สุภาพของคำที่ยังไม่ได้ผวน โดยผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่เข้าใจดีว่า ผู้พูดต้องการใช้คำผวนสื่อกับผู้ฟัง เช่น ดูแอร์ก็พวกนั้นซิ แมร์กันไม่หยุดเลย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552 ก., น. 145)

3.1.6 คำยืมสลับโครงสร้างคำ เป็นคำยืมที่มีส่วนขยาย โดยภาษาไทยนำคำยืมทั้งคำหลักและคำขยายมาใช้ในลักษณะโครงสร้างคำตามภาษาไทย เป็นการสลับโครงสร้างคำยืม กล่าวคือ โครงสร้างคำยืมมีส่วนขยายอยู่ด้านหน้าคำหลัก แต่ภาษาไทยมีโครงสร้างคำขยายอยู่ด้านหลังคำหลัก เช่น “เกมคอมพิวเตอร์” ภาษาอังกฤษว่า computer game “คลิปวิดีโอ” ภาษาอังกฤษว่า video clip ฯลฯ

3.1.7 คำยืมเต็มคำประสมคำ เป็นการนำคำยืมมาประสมคำกับภาษาต่าง ๆ ได้แก่ ภาษาไทย (เข้าคิว จบเกม) ภาษาไทยถิ่นภาคเหนือ (ภาษาล้านนา) (ขันโดกดินเนอร์) ภาษาบาลีสันสกฤต (เช็คไปรษณีย์ ไปรตีนเกษตร) ภาษาเขมร [ชนะบาย (bye)] ภาษาจีน [เจเนอร์รัลเบ้ (general) เชียร์แซก (cheer)] ภาษาอาหรับ (กระดาศก้อปปี) และภาษาทมิฬ (เกียร์ฟวงมาลัย)

3.1.8 คำยืมย่อคำ เป็นการใช้คำยืมที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทย ที่ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้เป็นคำย่อ และมักใช้เป็นภาษาปากหรือภาษาไม่เป็นทางการมากกว่า เช่น “ฮ.” ย่อ

มาจาก เฮอร์ลิคอปเตอร์ หรือบางครั้งใช้ย่อคำจนติดปากทำให้ไม่ทราบว่คำยืมย่อคำมาจากคำเต็มว่าอะไร เช่น “ซี” (C: Position Classification) หมายถึง ระดับชั้นของข้าราชการพลเรือน เป็นต้น

3.1.9 คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ เป็นลักษณะของการตัดและเพิ่มเสียงพยางค์ คำยืม ซึ่งส่วนใหญ่ใช้ในลักษณะตัดเสียงพยางค์ เช่น “ก๊อป” (copy) “ก๊าด” (kerosene) “เซเลบ” (celebrity) เป็นต้น ส่วนยืมคำเพิ่มเสียงพยางค์ได้แก่ “ปาปาย่า ป๊อก ป๊อก” (papaya) “โอเคซิกาแร็ต” (OK. cigarette) เป็นต้น

3.1.10 คำยืมแปลงเสียงลงท้าย ลักษณะเด่นของการใช้คำยืมประเภทนี้ คือ การเปลี่ยนไวยากรณ์ภาษาบาลีสันสกฤตด้านการแปลงปัจจัยให้เป็นอิตีลิงค์ (เพศหญิง) เป็นการเปลี่ยนจากสระเดิมของคำนั้น เป็นสระ อี ในท้ายพยางค์ของคำ เช่น “จิกโก” (gigolo) แปลงเสียงลงท้ายเป็น “จิกกี” “คัสโนวา” (casanova) แปลงเสียงลงท้ายเป็น “คัสโนวี” เป็นต้น

3.1.11 คำยืมกลายความหมาย เป็นลักษณะการใช้คำยืมเหมือนกันทั้งเสียงและการเขียน แต่ด้านความหมายมีการกลายความหมายไปจากเดิม แบ่งเป็น

1) ความหมายกว้างออก คำยืมเดิมมีความหมายจำนวนหนึ่ง ซึ่งภาษาไทยได้นำมาใช้ ความหมายเดียวกัน และได้เพิ่มความหมายอื่นที่คำยืมไม่ได้ใช้เหมือนกับภาษาไทย เช่น “กะรัต” (carat, karat) หมายถึง หน่วยมาตราชั่งของเพชรแล้ว ยังหมายถึง จำนวนอายุของหญิงสาวสูงอายุที่ยังสวยอยู่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553, น. 8)

2) ความหมายแคบเข้า คำยืมเดิมมีความหมายจำนวนหนึ่ง แต่ภาษาไทยนำคำยืมนั้นมาใช้ เพียงไม่กี่ความหมายเท่านั้น เช่น “กิฟต์” (gift) ผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่เข้าใจว่า หมายถึง ของขวัญ หรือ พรสวรรค์ แต่ราชบัณฑิตยสถาน (2552ข., น. 127) กำหนดว่า “กิฟต์” (gift) หมายถึง พรสวรรค์ เท่านั้น แท้จริงแล้ว “กิฟต์” (gift) ภาษาไทยนำมาใช้เป็นคำยืมหมายถึง ของขวัญ แต่นิยมใช้เป็นคำยืมเต็มคำประสมคำคือ “กิฟต์ช็อป” (gift shop)

3) ความหมายย้ายที่ คำยืมมีความหมายอย่างหนึ่ง แต่ภาษาไทยนำคำยืมนั้นมาใช้ในความหมายอีกอย่างหนึ่ง เช่น “คาเฟ่” (ฝ. café) หมายถึง สถานบันเทิงยามค่ำคิน มีอาหาร เครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ มักมีการแสดงดนตรีและการแสดงอื่น ๆ เช่น ดลก มายากล (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552ก., น. 19)

3.1.12 คำยืมพ้องเสียง เดิมที่คำยืมนั้นออกเสียงแตกต่างกันเล็กน้อย แต่ผู้ใช้ภาษาไทยออกเสียงคำยืมเหมือนกันจนเกิดการพ้องเสียงคำยืม โดยคำยืมส่วนใหญ่เหล่านั้นมีลักษณะการเขียนทั้งตัวอักษรไทยและโรมัน รวมถึงความหมายที่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถโยงหาความสัมพันธ์ของคำยืมพ้องเสียงนั้นได้ เช่น “คอร์ด” (chord) – “คอร์ด” (court) “โค้ด” (code) – “โค้ช” (coach) “ชาร์จ” (charge) – “ชาร์ต” (chart) “ชีต” (sheet) – “ชีส” (cheese) เป็นต้น

3.1.13 คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง ภาษาไทยนำคำยืมมาสร้างกลุ่มคำคล้องจอง ซึ่งมีทั้งคำยืมไม่มีความหมายใด ๆ ตรงกับคำยืม เพียงแต่อาศัยเสียงคำยืมหรือกลุ่มคำยืมให้เกิดคำคล้องจองเท่านั้น เช่น “ทิงเจอร์เบอร์รี่” (tincture) “เยส โน โอเค” (yes, no, OK) “สเมลเวลคัม” (smell, welcome) “ทอล์กอะเบาต์เมาท์แตก” (talk, about, mouth) เป็นต้น หรือเป็นคำยืมเป็นคำซ้อนเพื่อให้เกิดคำคล้องจอง ได้แก่ คำซ้อนความหมายไปทางเดียวกัน “มาดแมนแฮนด์ซั่ม” (man, handsome) “เลิศเลอเพอร์เฟ็กต์” (perfect) “หน้าผีบอดดีโน่า” (body) เป็นต้น

3.1.14 คำยืมเติมสร้อยคำ เป็นการนำคำยืมมาเป็นสร้อยคำที่ไม่ได้ทำให้เกิดความหมายใหม่ใด ๆ เพราะคำหลักไม่ได้อยู่ที่คำยืมเติมสร้อยคำ แต่อยู่ที่คำด้านหน้าของสร้อยคำ ซึ่งมีทั้งคำไทยและคำยืม ปรากฏอยู่ในภาษาไทยเพียง 3 คำ คือ “โมเมชั่น” “สะตอเบอร์รี่” และ “เฟรชชี”

3.1.15 คำยืมแปลคำตามคำไทย เป็นการแปลคำหรือกลุ่มคำไทยบางพยางค์ตามโครงสร้างภาษาไทย หรือสำนวนไทยแบบแปลคำต่อคำ โดยผู้ใช้ภาษาไทยไม่ได้สนใจความหมายและโครงสร้างของคำยืมนั้นจะใช้ว่าอย่างไร เช่น “ทิว (who) ทิวทิว (it)” แปลจาก ทิวทิวที่มัน “เพ็ลยฮาร์ด (heart)” แปลจาก “เพ็ลยใจ” เป็นต้น

3.1.16 คำยืมกลืนเสียงคำ เป็นการกลืนคำร่วมกันในหน่วยเสียงสระหรือพยัญชนะต้นของคำยืมกับคำยืม หรือคำยืมกับคำไทย ส่วนใหญ่ใช้เป็นภาษาพูด ได้แก่ “เซลิเยร์” (เซียร์ + เลีย) “โนเค” (โน + โอเค) เป็นคำยืมกลืนเสียงหน้าคำ และ “ซีเครียด” (serious) (ซีเรียส + เครียด) เป็นคำยืมกลืนเสียงหลังคำ เป็นต้น

3.1.17 คำยืมสนธิคำ การสนธิคำเป็นการเชื่อมคำตามหลักภาษาบาลีสันสกฤต ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่มีใช้มากที่สุดในประเทศไทย และภาษาไทยได้นำเอาหลักการสนธิคำมาใช้กับคำยืม โดยใช้คำยืมหนึ่งคำสนธิกับปัจจัยภาษาบาลีว่า “อนุ” ปรากฏเพียงหนึ่งคำ คือ “แฟนานูแฟน” (แฟน สนธิกับ อนุแฟน)

3.2 ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาจีน

3.2.1 คำยืมคงเดิม เป็นการใช้คำยืมที่ภาษาจีนนำมาใช้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาทั้งด้านการออกเสียงและความหมาย ปรากฏทั้งหมด 6 คำ ดังนี้ กาเฟอีน (caféine) - คาเฟอีน (咖啡因 kāfēiyīn) กาแฟ - คาเฟอีน (咖啡 kāfēi) ซาตาน (Satan) - ซาดัน (撒旦 sādàn) มินิ (mini) - หมี่หนี่ (迷你 míní) อีเมล (e-mail : electronic mail) - อีเมย์ร์ (伊妹儿 yīmèir) ดีเอ็นเอ (DNA: deoxyribonucleic acid) - ดีเอ็นเอ (DNA)

3.2.2 คำยืมแปรเสียง เป็นการใช้คำยืมที่มีการแปรเสียงไปจากเดิม เนื่องจากระบบเสียงบางชนิดในคำยืมไม่มีในระบบเสียงภาษาจีน จึงทำให้เกิดการแปรเสียงของคำยืม เช่น กีตาร์ (guitar) - จีทา (吉他 jītā) โซฟา (sofa) - ซาฟา (沙发 shāfā) มิสซา (ล. missa, อ. mass) - หมี่ซา (弥撒 mīsā) เป็นต้น

3.2.3 คำยืมซ้อนคำ ส่วนใหญ่ภาษาจีนใช้คำยืมซ้อนกับคำจีน เป็นคำซ้อนที่

สามารถตัดคำจีนได้แต่ไม่สามารถตัดคำยืมได้ เช่น แจ็กเก็ต, แจ็คเก็ต (jacket) - เจียเค่ออี (茄克衣 jiākèyī) (แจ็กเก็ต 茄克 : ทับศัพท์, เสื้อ 衣 : แปลศัพท์ : เสื้อแจ็กเก็ต) เป็นต้น

3.2.4 คำยืมเต็มคำประสมคำ เป็นการยืมคำยืมประสมกับภาษาจีน ซึ่งมีลักษณะการประสมคำโครงสร้างเช่นเดียวกับภาษาคำยืม กล่าวคือ คำขยายอยู่หน้าคำนาม เช่น กระดาษก๊อปปี - เซาเป้ยจื่อ (拷贝纸 kǎobèizhǐ) (ก๊อปปี 拷贝, กระดาษ 纸) ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษว่า copy paper

3.2.5 คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ เป็นลักษณะการใช้คำยืมในภาษาจีนที่พบมากที่สุด ที่ไม่เหลือเค้าโครงสร้างคำยืมเดิม ทำให้รับรู้ได้ค่อนข้างยากกว่าลักษณะการใช้คำยืมลักษณะอื่น ๆ ข้างต้นว่า คำยืมใช้เสียงพยางค์เหล่านี้ แท้จริงแล้วเป็นคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีน เช่น แกโดลิเนียม (gadolinium) - ก่า (钆 gá) ดิสโก้เท็ก, ดิสโก้เทค (discotheque, disco theque) - ตี้ซื่อเคอ (迪斯科 dísīkē) กอล์ฟ (golf) - เกาเออร์ฟู (高尔夫 gāo'ěrfū) เป็นต้น

3.3 การเปรียบเทียบลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยและภาษาจีน

การวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนมีจำนวนแตกต่างกันเป็นอย่างมาก โดยภาษาไทยพบวิธีการใช้คำยืม 17 ลักษณะ ส่วนภาษาจีนพบเพียง 5 ลักษณะ ต่างกันถึง 12 ลักษณะ ซึ่งลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนเหมือนกันคือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเต็มคำประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ อันสะท้อนให้เห็นว่า ทั้งภาษาไทยและภาษาจีนต่างใช้คำยืมคงเดิม เช่นเดียวกับคำยืม รวมถึงการแปรเสียงและการตัด-เพิ่มเสียงพยางค์เพื่อให้ออกเสียงคำยืมได้ง่ายและสะดวกขึ้นในภาษาของตน รวมทั้งยังมีการใช้คำซ้อนและคำประสมคำยืมร่วมกับภาษาของตนด้วย สรุปดังนี้

3.3.1 คำยืมคงเดิม ภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะการใช้คำยืมคงเดิมในจำนวนที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ภาษาไทยปรากฏลักษณะการใช้คำยืมคงเดิมมากที่สุด 1,750 คำ ขณะที่ภาษาจีนใช้คำยืมคงเดมน้อยที่สุดปรากฏเพียง 6 คำ แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมคงเดิมมากกว่าภาษาจีน ดังที่เหยิน จิ่งเหวิน (2551, น. 137) กล่าวว่า ภาษาจีนนิยมใช้วิธีแปลความหมายมากกว่าทับศัพท์ ขณะที่ภาษาไทยนิยมทับศัพท์มากกว่าแปลความหมาย เปรียบเทียบตัวอย่างคำยืมคงเดิมในภาษาไทยและภาษาจีนดังนี้ กาแฟ - คาเฟย์ (咖啡 kāfēi) ซาดาน (Satan) - ซาดัน (撒旦 sādàn) มินิ (mini) - หมินนี่ (迷你 míní) เป็นต้น

3.3.2 คำยืมแปรเสียง ภาษาจีนใช้วิธีการใช้คำยืมแปรเสียงมากกว่าภาษาไทย โดยลักษณะการแปรเสียงลากเข้า ถือเป็นวิธีการแปรเสียงที่แตกต่างจากคำยืมเดิมมากที่สุด ซึ่งเป็นการแปรเสียงมากกว่าหนึ่งหน่วยเสียง ในภาษาไทยพบเพียงไม่กี่คำ ได้แก่ กัมปะโด (comprador)

ตะลั๊ปแก๊ป (telegraph) ปะเก็น (packing) ฝรั่งเศส (Française) เลหลั่ง (leilao) สจ๊วต (steward) อีหฺรอป (Europe) ไอติม (ice-cream) และอภิเชด (appreciate)

ตรงข้ามกับภาษาจีนที่นิยมใช้แปรเสียงลากเข้า เนื่องจากระบบเสียงของภาษาจีนกับภาษาคำยืมแตกต่างกันเป็นอย่างมาก ประกอบกับระบบการเขียนภาษาจีน ซึ่งเป็นอักษรภาพเหมาะกับการแปลความมากกว่าใช้เป็นคำยืมคงเดิม แต่เมื่อต้องการใช้คำยืมในภาษาจีน เหียน จิ่งเหวิน (2551, น. 138) ให้ความเห็นกล่าวโดยสรุปว่า จำเป็นต้องใช้ตัวหนังสือภาษาจีนที่มีอยู่มากอดเสียงซึ่งไม่สามารถใช้พยัญชนะประสมกับสระได้อย่างอิสระเหมือนภาษาไทยหรือภาษาอื่น ๆ ที่ใช้แบบอักษรแบบอักษรวิธี ทำให้เสียงคำยืมในภาษาจีนจึงมักเพี้ยนไปจากเดิมเป็นอย่างมาก เช่น ช็อกโกแลต, ช็อกโกแลต (chocolate) - ฉีเยวเค่อลี่ (巧克力 qiǎokèlì) นิโคติน (nicotine) - หนิกูติง (尼古丁 nígūdīng) บรันดี (brandy) - ป้ายหลานตี้ (白兰地 báilándì)

3.3.3 คำยืมซ้อนคำและคำยืมประสมคำ ภาษาไทยมีลักษณะการใช้คำยืมซ้อนคำและประสมคำได้หลากหลายกว่าภาษาจีน อันเกิดจากคำยืมซ้อนคำหรือคำยืมประสมคำที่ภาษาไทยใช้ทั้งคำไทยและคำต่างประเทศซ้อนหรือประสมกับคำยืม แต่ภาษาจีนใช้คำจีนซ้อนหรือประสมกับคำยืมเท่านั้น โดยภาษาไทยได้หยิบยืมภาษาต่างประเทศจำนวนมากมาใช้ปะปนในภาษาไทยเป็นระยะเวลายาวนาน อาทิ คำเขมรซ้อนกับคำยืม (คำเขมร + คำยืม) คำบาลีสันสกฤตซ้อนกับคำยืม (คำบาลีสันสกฤต + คำยืม) คำยืมเติมคำประสมกับคำภาษาอื่น เช่น คำยืม + คำบาลีสันสกฤต คำอาหรับ + คำยืม หรือแม้แต่คำยืม + คำภาษาจีน ภาษาไทยก็นำมาใช้เป็นลักษณะประสมคำยืมด้วยเช่นกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการใช้คำยืมซ้อนคำและคำยืมประสมคำจะมีความหลากหลายของวิธีการใช้คำยืมมากเท่าไร ขึ้นอยู่กับการนำคำในภาษาของตน รวมถึงคำภาษาต่างประเทศที่มีใช้ในภาษาของตนมาซ้อนหรือประสมกับคำยืม ซึ่งภาษาจีนไม่มีลักษณะการใช้คำภาษาต่างประเทศมาซ้อนหรือประสมกับคำยืม ผิดกับภาษาไทยได้ใช้ทั้งคำภาษาไทยและคำต่างประเทศในภาษาไทยมาซ้อนและประสมกับคำยืมเป็นจำนวนมาก จึงทำให้ทราบว่า ภาษาจีนไม่ค่อยใช้คำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาของตนมากเท่ากับภาษาไทย

ด้านการใช้ความหมายคำยืมซ้อนคำและประสมคำ ภาษาจีนและภาษาไทยไม่ได้เปลี่ยนแปลงความหมายใด ๆ ทั้งสิ้นเมื่อนำคำยืมมาซ้อนหรือประสมกับคำจีน เพียงแต่โครงสร้างคำแตกต่างกันเล็กน้อย ภาษาจีนใช้โครงสร้างคำเหมือนภาษาอังกฤษ คือคำยืมอยู่ด้านหน้าคำ ขณะที่ภาษาไทยใช้คำขยายอยู่ด้านหลัง เช่น กาแฟดำ - เฮย์คาเฟย์ (黑咖啡 hēikāfēi) (ดำ 黑, กาแฟ 咖啡) ถุงไนลอน - หนี่หลงไต (尼龙袋 nílóngdài) (ไนลอน 尼龙, ถุง 袋) เป็นต้น

3.3.4 คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ ภาษาจีนไม่ปรากฏการใช้คำยืมตัดเสียง

พยางค์หน้า แต่ปรากฏคำยืมตัดเสียงพยางค์หลังเป็นจำนวนมาก ซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นคำธาตุเคมีต่าง ๆ ที่ภาษาไทยใช้เป็นคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำ เช่น แกโดลิเนียม (gadolinium) - ก้า (钆 gá) คริปทอน (krypton) - เค่อ (氙 kè) เป็นต้น หรือเพิ่มเสียงพยางค์ เช่น กอล์ฟ (golf) – เกาเอ๋อร์ฟู (gāo'ěrfū 高尔夫) ทรัสต์ (trust) - ทัวลาซือ (托拉斯 tuōlāsī) เป็นต้น

เพราะฉะนั้นลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน ภาษาไทยมีลักษณะการใช้คำยืมได้มากกว่าภาษาจีน ทั้งในด้านเสียง พยางค์ คำ กลุ่มคำ โครงสร้างคำ ความหมายสำนวน เป็นต้น ซึ่งมีทั้งเหมือนและแตกต่างจากคำยืมภาษาอังกฤษเดิม ในขณะที่ภาษาจีนใช้คำยืมภาษาอังกฤษได้น้อยกว่าภาษาไทย เนื่องจากใช้คำภาษาจีนประสมกับคำยืมภาษาอังกฤษเท่านั้น และใช้เพียงความหมายเดียวกับคำยืมภาษาอังกฤษ ไม่ได้ใช้ในความหมายโดยนัยเหมือนอย่างภาษาไทย

4. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิเคราะห์ลักษณะคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและมติชน มีลักษณะการใช้คำยืมเป็นไปตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ 8 ลักษณะ คือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเต็มคำประสมคำ คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ คำยืมซ้ำคำ คำยืมย่อคำ และคำยืมกลายความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วาสนา โยชนะ (2550) ได้ผลสรุปว่า ความหมายของคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษสามารถจำแนกออกได้เป็น 4 กลุ่ม คือ คำทับศัพท์ที่มีความหมายของเดิม ความหมายกลายไปแบบแคบเข้า กว้างออก และย้ายที่ เช่นเดียวกับ ทองสุข เกตุโรจน์ (2535, น. 95) กล่าวว่า ภาษาไทยมีการยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ด้วยลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ การทับศัพท์ การทับศัพท์เสียงเปลี่ยนไป การซ้อนคำทับศัพท์ การประสมคำทับศัพท์กับคำไทย และการทับศัพท์ความหมายกลายไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้พบลักษณะการใช้คำยืมนอกเหนือจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้อีก 9 ลักษณะ ดังนี้ คำยืมผวนคำ คำยืมสลับโครงสร้างคำ คำยืมแปลงเสียงลงท้าย คำยืมพ้องเสียง คำยืมกลุ่ม คำคล้องจอง คำยืมเต็มสร้อยคำ คำยืมแปลคำตามคำไทย คำยืมกลืนเสียงคำ และคำยืมสนธิคำ ดังนั้น งานวิจัยฉบับนี้จึงปรากฏลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยมีจำนวน 17 ลักษณะ ซึ่งนับเป็นจำนวนมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยลักษณะเดียวกันที่ผ่านมา

อย่างไรก็ตามไม่ว่าลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยปรากฏเป็นจำนวนมากเพียงใด แต่ลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยมากที่สุดในงานวิจัยฉบับนี้คือ คำยืมคงเดิม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แพรวาโพยม บุญยะผลึก (2547) อนุวัต ชัยเกียรติธรรม (2548) และ วาสนา โยชนะ (2550) ต่างพบว่า การใช้คำยืมแบบทับศัพท์หรือคงเดิมในภาษาไทยปรากฏมาก

ที่สุด อันสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมแบบคงเดิมตามเจ้าของภาษา แม้ว่าจะปรากฏการใช้คำยืมในลักษณะอื่น ๆ ดังกล่าวก็ตาม

ส่วนการวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาจีน ผลการวิจัยพบ 5 ลักษณะ คือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเติมคำประสมคำ และคำยืมใช้เสียงพยางค์ โดยมีลักษณะการใช้คำยืมใกล้เคียงกับงานวิจัยการใช้คำยืมในภาษาจีนฉบับอื่น ๆ ดังนี้

Wang Jianqin (王建勤, 2009) ได้กล่าวถึงลักษณะการใช้คำยืมในภาษาจีน 6 ลักษณะ คือ คำยืมแท้ คำยืมประสมการแปลความ คำยืมครึ่งหนึ่งกับคำแปลทั่วไป คำยืมพร้อมความหมาย คำยืมโดยใช้ตัวอักษรโรมัน และคำยืมแปลความ ทางด้าน Huang Zhonglian (黄忠廉, 2009) พบว่า คำภาษาต่างประเทศที่ปรากฏในพจนานุกรมจีนสมัยใหม่ใช้ลักษณะทับศัพท์ ถอดความหมาย การแปลตามตัวอักษร และการแปลแบบสรูปความ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Li Yuan (李园) และ Liu Hongyan (刘鸿雁) (2006) พบว่า คำยืมภาษาอังกฤษที่พบบ่อยในภาษาจีนปัจจุบัน คือ การถอดความ คำทับศัพท์ประสมกับการแปลศัพท์ คำยืมประสม คำยืมทับศัพท์ และ คำยืมตัวอักษร

จากงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาจีนมีจำนวนน้อยมาก เนื่องจากระบบตัวเขียนภาษาจีนเป็นอักษรภาพ ซึ่งมีความหมายอยู่ในตัว ดังนั้น การเลือกใช้คำยืมในภาษาจีน นอกจากต้องเลือกคำที่ออกเสียงใกล้เคียงกับคำยืมแล้ว ยังต้องพิจารณาจากตัวอักษรจีนด้วยว่า อักษรที่นำมาใช้นั้นมีความหมายดีหรือไม่ ดังที่ เหียน จิ่งเหวิน (2551, น. 131-132) ได้สรุปหลักการพิจารณาเลือกใช้ตัวอักษรจีนแทนคำยืม เช่น ใช้ตัวหนังสือที่ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงเดิม และเลือกความหมายที่เป็นกลาง เลี่ยงใช้คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ เป็นต้น ที่มีความถี่ในการใช้งานสูงมากอยู่แล้วมาใช้แทนคำยืม รวมถึงในกรณีใช้หนังสือสองตัวขึ้นไป ต้องพยายามหลีกเลี่ยงไม่ใช้ตัวหนังสือที่มีความหมายโยงกันได้ ฯลฯ

ด้วยสาเหตุดังกล่าวจึงทำให้การใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาจีนมีจำนวนน้อยกว่าคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยถึง 12 ลักษณะ ส่วนลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนเหมือนกัน 5 ลักษณะ ได้แก่ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเติมคำประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ อันสะท้อนให้เห็นว่า ทั้งภาษาไทยและภาษาจีนต่างใช้คำยืมคงเดิม เช่นเดียวกับคำยืม รวมถึงการแปรเสียงและการใช้เสียงพยางค์ เพื่อให้ออกเสียงคำยืมได้ง่ายและสะดวกขึ้นในภาษาของตน ทั้งยังมีการใช้คำซ้อนและคำประสมคำยืมร่วมกับภาษาของตนด้วย

อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบจำนวนความถี่ของลักษณะการใช้คำยืมทั้งภาษาไทยและภาษาจีนพบว่า ภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะการใช้คำยืมสวนทางกัน กล่าวคือ ภาษาไทยปรากฏลักษณะการใช้คำยืมคงเดิมมากที่สุดถึง 1,750 คำ ขณะที่ภาษาจีนใช้คำยืมคงเดมน้อยที่สุด

ปรากฏเพียง 6 คำ เช่น กาแฟ - คาเฟย์ (咖啡 kāfēi) ซาตาน (Satan) - ซาดัน (撒旦 sādàn) มินิ (mini) - หมินนี่ (迷你 míní) เป็นต้น

แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมคงเดิมมากกว่าภาษาจีน เนื่องจากระบบการเขียนระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนมีความแตกต่างกัน ตามที่เหยิน จิ่งเหวิน (2551, น. 138) ระบบการเขียนภาษาจีนไม่สะดวกสำหรับการทับศัพท์ เนื่องจากต้องใช้ตัวหนังสือที่มีอยู่มาถอดเสียง โดยไม่สามารถใช้พยัญชนะผสมกับสระได้อย่างอิสระเหมือนภาษาไทย หรืออีกหลายภาษาที่ใช้ระบบอักษรแบบอักษรวิธี ทำให้เสียงของคำทับศัพท์ในภาษาจีนมักผิดเพี้ยนไปจากเสียงเดิม จึงทำให้ภาษาจีนนิยมใช้วิธีแปลความหมายมากกว่าทับศัพท์ ขณะที่ภาษาไทยนิยมทับศัพท์มากกว่าแปลความหมาย

ในทางตรงกันข้าม ลักษณะคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ภาษาจีนใช้มากกว่าภาษาไทย เนื่องจากภาษาจีนไม่ปรากฏการใช้คำยืมตัดเสียงพยางค์หน้า แต่ปรากฏคำยืมตัดเสียงพยางค์หลังเป็นจำนวนมาก ซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นคำธาตุเคมีต่าง ๆ แต่ภาษาไทยใช้เป็นคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำ เช่น แกโดลิเนียม (gadolinium) - ก่า (钆 gá) คริปทอน (krypton) - เค่อ (氙 kè) ฮีเลียม (helium) - ไฮ (氦 hài) เป็นต้น

ในทางกลับกัน คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์ในภาษาจีนปรากฏการใช้อย่างหลากหลายคือ คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์หน้า พยางค์หลัง ในพยางค์ ในพยางค์และหลังพยางค์ รวมถึงเพิ่มเสียงพยางค์หลังแล้วประสมคำ ขณะที่ภาษาไทยพบวิธีการใช้เพียงหนึ่งวิธีคือ คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์หลัง จากคำยืม 4 คำ ได้แก่ “เด็ดสมอเระ” “ปาปาย่า ป็อก ป็อก” “แอ็กแอิร์ต” (act) และ “โอเคซิการ์เร็ต” (OK, cigarette)

ส่วนสาเหตุที่ทั้งภาษาจีนและภาษาไทยได้เพิ่มเสียงพยางค์ในคำยืมมีวัตถุประสงค์แตกต่างกัน โดยภาษาไทยเพิ่มเสียงพยางค์หลังที่ไม่ได้มีความหมายเกี่ยวข้องอะไรกับคำยืมหลัก ที่ปรากฏอยู่ด้านหน้าคำ จากตัวอย่างคำยืมข้างต้น ตามที่ พิณฑิพย์ ทวยเจริญ (2547, น. 71) กล่าวว่า การเพิ่มเสียง (epenthesis) เป็นปรากฏการณ์เพิ่มเสียงใหม่เข้ามาโดยไม่จำเป็น เช่น ในภาษาไทยเพิ่มเสียงสระ “ะ” เข้ามาในคำ “ตกใจ” ออกเสียงเป็น “ตกกะใจ” หรือ “ตักกะใจ”

ถึงกระนั้นการใช้คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์หลังในภาษาจีน สันนิษฐานว่าอาจเกิดปรากฏการณ์การเพิ่มเสียง (epenthesis) ดังกล่าว ที่เกิดจากระบบเสียงคำยืมกับภาษาจีนมีความแตกต่างกัน เมื่อภาษาจีนออกเสียงคำยืมนั้นไม่ได้ เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาอักษรภาพ ไม่ใช่ภาษาแบบอักษรวิธี จึงจำต้องเพิ่มเสียงบางพยางค์ในส่วนต่าง ๆ ของคำยืม แต่เสียงพยางค์นั้นไม่ได้ทำให้มีเสียงใกล้เคียงกับคำยืมเดิม จึงทำให้เสียงผิดเพี้ยนไปจากคำยืมเดิมเป็นอย่างมาก อันอาจทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนที่ไม่ทราบว่คำนั้นเป็นคำยืมก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารได้ เช่น กอล์ฟ (golf) - เกาเอ๋อร์ฟู่ (gāo'ěrfū 高尔夫) ทรัสต์ (trust) - ทัวลาซือ (托拉斯 tuōlāsī) เป็นต้น

ดังนั้นลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน แม้ว่าปรากฏลักษณะการใช้คำยืมลักษณะเดียวกัน 5 ลักษณะ ได้แก่ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ แต่มีข้อแตกต่างบางประการ สรุปได้ดังนี้

1. ภาษาไทยนิยมใช้เป็นคำยืมคงเดิมมากที่สุด ขณะที่ภาษาจีนใช้น้อยที่สุด
2. ภาษาจีนเป็นอักษรภาพ จึงทำให้เกิดการแปรเสียงคำยืมผิดเพี้ยนไปจากเดิมมาก แต่ภาษาไทยเป็นระบบอักษรอักษรวิธี ซึ่งเป็นระบบเดียวกับคำยืม ทำให้การแปรเสียงคำยืมในภาษาไทยไม่แตกต่างไปจากคำยืมเดิม

3. ภาษาไทยใช้คำยืมซ้อนคำและคำยืมประสมคำได้หลากหลายกว่าภาษาจีน เนื่องจากมีคำไทยและคำต่างประเทศในภาษาไทยจำนวนมากซ้อนหรือประสมกับคำยืม รวมถึงมีทั้งความหมายตรงและความหมายนัยของคำยืม แต่ภาษาจีนใช้คำจีนซ้อนหรือประสมกับคำยืมเท่านั้น และให้ความหมายตรงเพียงอย่างเดียว

4. ภาษาจีนมีลักษณะการใช้เสียงพยางค์ โดยเฉพาะการเพิ่มเสียงพยางค์ที่เกิดจากการแปรเสียงคำยืม ทำให้ไม่เหลือเค้าเดิมของคำยืม แต่ภาษาไทยใช้คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์ที่ไม่ได้เกิดจากการแปรเสียงอย่างใด แต่เป็นการเพิ่มเสียงพยางค์ที่ไม่ได้ให้ความหมายใด ๆ กับคำยืมหลักที่ปรากฏอยู่หน้าคำ

ด้านความหมายของคำยืมที่ปรากฏในภาษาจีนทั้ง 5 ลักษณะล้วนให้ความหมายเดียวกับคำยืม ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยใช้คำยืมทั้งความหมายตรงและความหมายนัย ดังนั้นลักษณะการใช้คำยืมที่เกี่ยวข้องกับความหมายที่แตกต่างจากไปจากคำยืม จึงไม่ปรากฏลักษณะการใช้คำยืมในภาษาจีน เช่น คำยืมย่อคำ คำยืมกลายความหมาย เป็นต้น

ด้านลักษณะการใช้คำยืมสลับโครงสร้างคำก็ไม่ปรากฏในภาษาจีน เนื่องจากโครงสร้างคำภาษาอังกฤษกับภาษาจีนมีลักษณะเดียวกัน คือ คำขยายอยู่ด้านหน้า จึงไม่มีลักษณะการใช้คำยืมสลับโครงสร้างคำดังเช่นภาษาไทยที่คำขยายอยู่ด้านหลัง เช่น เกมคอมพิวเตอร์ บาร์บีเอร์ เป็นต้น ส่วนคำยืมสนธิคำเป็นลักษณะการเลียนไวยากรณ์ภาษาบาลีสันสกฤตในคำยืม ซึ่งภาษาจีนไม่ปรากฏการใช้คำภาษาบาลีสันสกฤตเป็นจำนวนมากเหมือนอย่างภาษาไทย

นอกจากนี้ชนิดของคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยส่วนใหญ่มีทั้งคำนาม คำกริยา และวิเศษณ์ แต่คำยืมในภาษาจีนส่วนใหญ่เป็นคำนาม ตามที่ ก่อศักดิ์ ธรรมเจริญกิจ (2553, น. 15) กล่าวว่า ในแต่ละสมัยล้วนมีศัพท์ใหม่เกิดขึ้น โดยเฉพาะคำนามและนามวลีจะมีมากกว่า แสดงให้เห็นว่า คำยืมส่วนใหญ่ในภาษาไทยใช้ชนิดของคำได้หลากหลายกว่าภาษาจีน จึงทำให้คำยืมในภาษาไทยมีความหมายกว้างกว่าภาษาจีนดังกล่าว

อย่างไรก็ดีลักษณะของคำยืมที่ใช้ในภาษาไทยและภาษาจีน ต่างมีข้อดีและข้อเสียแตกต่างกันไป ด้วยระบบการเขียนของภาษา ข้อดีของภาษาไทยคือการออกเสียงที่ใกล้เคียงกับเจ้าของ

ภาษาคำยืมมากกว่าภาษาจีน ทำให้คำยืมคงเดิมปรากฏอยู่ในภาษาไทยมากที่สุด ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยสามารถทราบได้ทันทีว่าคำนั้นเป็นคำยืม

ส่วนข้อดีของภาษาจีนที่เป็นภาษาอักษรภาพ บางครั้งทำให้ผู้อ่านนอกจากได้ทราบความหมายคำยืมนั้นแล้ว ยังมีความรู้ต่าง ๆ ซ่อนอยู่ในตัวอักษรจีนที่บอกความหมายจากคำยืมได้อย่างน่าสนใจ แม้ว่าอักษรจีนในคำยืมบางคำอาจใช้ไม่เหมือนกับคำยืม รวมถึงบางคำก็สามารถใช้ได้ทั้งเสียงและความหมายตามคำยืมอักษรจีนที่ปรากฏ แบ่งได้ดังนี้

1. ภาษาจีนได้ใช้คำยืมชื่อบุคคลที่คิดค้นสิ่งประดิษฐ์ ทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนทราบได้ทันทีว่าสิ่งประดิษฐ์นั้นเป็นของใคร เนื่องจากใช้คำยืมชื่อบุคคลมาทับเสียงและประสมกับคำจีน เช่น

โรเมออร์ (ผ. Réaumur) - เลียชื่อเวินตุ้จี้ (列氏温度计 Lièshìwēndùjī) (Rene-Antoine Ferchault De Réaumur 列氏: ทับศัพท์, อุณหภูมิ 温度 คำนวน 计: แปลศัพท์) (การคำนวณอุณหภูมิของ Rene-Antoine Ferchault De Réaumur)

พาสเจอไรซ์ (pasteurize) - ป่าซือเซียวตุ้ฟา (巴氏消毒法 Bāshìxiāodúfǎ) (Louis Pasteur 巴氏: ทับศัพท์, ฆ่าเชื้อ 消毒 วิธีการ 法: แปลศัพท์) (วิธีการฆ่าเชื้อโรคของ Louis Pasteur)

2. ภาษาจีนได้ใช้คำยืมบอกสัญชาติบุคคลหรือหน่วยงานนั้นว่ามาจากประเทศใด เช่น ดัตช์ (Dutch) - เหอลหลานเหริน (荷兰人 Hólánrén) (ฮอลแลนด์ 荷兰: ทับศัพท์, คน 人: แปลศัพท์) (คนฮอลแลนด์)

สก๊อตแลนด์ยาร์ด (Scotland Yard) - หลุนตุนจิ้งฉาทิง (伦敦警察厅 Lúndūnjīngcháchǎng) (ลอนดอน 伦敦: ทับศัพท์, สถานีตำรวจ 警察厅: แปลศัพท์) (สถานีตำรวจลอนดอน)

3. ภาษาจีนได้ใช้คำยืมที่เป็นชื่อประเทศเป็นต้นกำเนิดสิ่งของนั้น เช่น

ทอมทอม (tomtom) - ยินตุ้ไสวกู๋ (印度手鼓 Yīndùshǒugǔ) (อินเดีย 印度: ทับศัพท์, มือ 手 กลอง 鼓: แปลศัพท์) (กลองมือแบบอินเดีย)

สปาเกตตี สปาเกตตี (spaghetti) - อี้ตาลีเมี่ยนเถียว (意大利面条 Yìdàlìmiàntiáow) (อิตาลี 意大利: ทับศัพท์, บะหมี่ 面条: แปลศัพท์) (บะหมี่อิตาลี)

ตรงข้ามกับภาษาไทยที่ใช้คำยืมดังกล่าวเป็นคำยืมคงเดิมทั้งหมด อาจทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่ไม่ทราบว่า โรเมออร์ (Réaumur) พาสเจอไรซ์ (pasteurize) ใครเป็นผู้คิดค้น ดัตช์ (Dutch) เป็นบุคคลที่มาจากประเทศใด สก๊อตแลนด์ยาร์ด (Scotland Yard) เป็นหน่วยงานของประเทศหรือเมืองใด ทอมทอม (tomtom) และสปาเกตตี (spaghetti) มีต้นกำเนิดมาจากประเทศใด

ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ เหียน จิ่งเหวิน (2551, น. 139) กล่าวว่า ข้อเสียของคำทับศัพท์คือ ผู้อ่านไม่สามารถรับรู้ความหมายจากตัวหนังสือที่ใช้ในการทับศัพท์ได้

แม้ภาษาจีนไม่ได้ใช้คำยืมคงเดิมเช่นเดียวกับภาษาไทย แต่การใช้ชื่อบุคคล สถานที่ หรือที่มาของสิ่งของนั้นประสมกับคำจีน ทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนนอกจากได้ทราบความหมายแล้ว ยังได้รู้ที่มาคำยืมเหล่านั้นทางอ้อม นับเป็นการใช้คำยืมที่อาศัยอักษรจีนโดยการแปลความบางส่วน ซึ่งซ่อนความรู้รอบตัวเอาไว้ได้อย่างแนบเนียน

นอกจากนี้คำยืมบางคำในภาษาจีน แม้อ่านแล้วไม่ทราบว่ามีความหมายอย่างไร โดยเฉพาะศัพท์เฉพาะด้าน แต่ผู้ใช้ภาษาจีนสามารถทราบความหมายได้อย่างสังเขปว่า คำยืมนั้นเกี่ยวข้องกับอะไร โดยพิจารณาได้จากตัวอักษรจีน กล่าวคือ เนื่องจากอักษรจีนเป็นอักษรภาพ ผู้ใช้ภาษาจีนสามารถเดาความหมายจากอักษรจีนที่ปรากฏได้ แม้อ่านแล้วไม่ทราบว่าคำนั้นหมายความว่าอย่างไร ดังเช่น ศัพท์เฉพาะด้านธาตุเคมีต่าง ๆ ดังนี้ เช่น แกลเลียม (gallium) - เจีย (镓 jiā) คริปทอน (krypton) - เค่อ (氪 kè) เทลลูเรียม (tellurium) - ดี (碲 dì)

ภาษาไทยได้ใช้คำเหล่านี้เป็นคำยืมคงเดิมทั้งสิ้น ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยรู้แต่เพียงว่าเป็นธาตุทางเคมี แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าธาตุเคมีนั้นมีลักษณะเป็นอย่างไร ต่างจากภาษาจีนแม้ว่าทับเสียงคำยืมต่างจากคำยืมและไม่ใกล้เคียงเหมือนภาษาไทย โดยใช้วิธีคำยืมใช้เสียงพยางค์แบบตัดเสียงพยางค์หลัง แต่พอทำให้ทราบได้ว่า ธาตุมีลักษณะเป็นอย่างไร โดยดูจากส่วนประกอบของตัวอักษรจีน ดังนี้

เจีย (镓 jiā) ส่วนประกอบอักษรจีนที่อยู่ด้านหน้าคือ จิน (钅 jīn) หมายถึง เหล็ก กับตัวอักษรที่อยู่ส่วนหลังคือ เจีย (家 jiā) ซึ่งหมายถึง บ้าน ดังนั้น ตัวอักษรจีน เจีย (镓 jiā) มีส่วนประกอบสองส่วนคือ ส่วนหน้าคือ จิน (钅 jīn) เป็นส่วนที่บอกความหมายว่าธาตุนั้นเกี่ยวข้องกับเหล็ก ส่วนหลังคือ เจีย (家 jiā) ไม่ได้มีความหมายเกี่ยวข้องกับธาตุนั้น แต่เป็นตัวที่บอกเสียงว่า เจีย (镓 jiā) ออกเสียงเหมือนกับ เจีย (家 jiā) ที่หมายถึงบ้าน

นอกจากนี้การใช้อักษรจีนเป็นคำยืมบางครั้งนอกจากมีเสียงใกล้เคียงกับคำยืมแล้ว ตัวอักษรจีนแต่ละตัวที่นำมาทับเสียงก็สามารถสื่อความได้เช่นกัน ตัวอย่าง

แฮ็กเกอร์ (hacker) - เฮย์เค่อ (黑客 hēikè) แยกเป็น ดำ (เฮย์ 黑 hēi) แวก (เค่อ 客 kè) หมายถึง แวกดำ คือ แวกที่อยู่ในความมืด ที่แอบทำ ไม่กล้าเปิดเผย เปรียบได้กับพวก แฮ็กเกอร์ (hacker)

อย่างไรก็ตามการใช้คำยืมในภาษาจีนแปลความหมายตามตัวอักษรจีนดังกล่าว ส่วนใหญ่ไม่อาจสามารถกระทำได้ทุกครั้งไป มิฉะนั้นอาจทำให้ผู้อ่านสับสนได้เมื่อรวมเข้าประโยค เช่น คำว่า บรันดี (brandy) - ป้ายหลานตี้ (白兰地 báilándì) อาจกลายเป็น ชาว 白, กล้วยไม้ 兰, ที่ดิน 地

เพราะฉะนั้น การใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนต่างมีข้อดีและข้อด้อยแตกต่างกัน หากเป็นเรื่องเสียง ภาษาไทยออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของคำยืมมากที่สุด ดังที่ปรากฏว่าภาษาไทยใช้คำยืมคงเดิมมากที่สุด ขณะที่ภาษาจีนแปรเสียงค่อนข้างมาก ทำให้ไม่อาจทราบคำยืมเดิมนั้นได้ว่าเป็นคำใด แต่ก็ทำให้ทราบที่มาของคำยืมนั้นได้จากตัวอักษรจีนดังกล่าว

ด้านโครงสร้างคำ ภาษาจีนมีโครงสร้างคำคล้ายกับคำยืม จึงไม่มีปัญหาเมื่อใช้คำยืมเป็นกลุ่มคำ ต่างจากภาษาไทยที่นำคำยืมมาสลับโครงสร้างคำตามภาษาไทย ส่วนด้านความหมาย ภาษาจีนใช้ความหมายเหมือนกับคำยืม แต่ภาษาไทยนำคำยืมมาใช้แปรความหมายค่อนข้างมาก และภาษาไทยใช้ชนิดของคำยืมได้หลากหลายกว่าภาษาจีน มีทั้งคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ เป็นต้น

ด้านการเขียน สามารถแยกเป็นประเด็นต่าง ๆ เปรียบเทียบการเขียนคำยืมในภาษาไทยและภาษาจีนได้ดังนี้

1. ภาษาจีนใช้ตัวอักษรจีนแทนเสียงคำยืมเหมือนกันทั่วประเทศ แต่ภาษาไทยสะกดภาษาคำยืมแตกต่างกัน แม้กระทั่งพจนานุกรมที่ผลิตคำยืมมาจากฉบับเดียวกันก็ยังเขียนสะกดคำยืมที่ขัดแย้งกันทั้งพยัญชนะต้น สระ พยัญชนะท้าย และรูปวรรณยุกต์ ส่งผลให้ผู้ใช้ภาษาไทยรู้สึกสับสนเมื่อต้องการเขียนคำยืมเป็นตัวอักษรไทย

2. ภาษาจีนใช้ชื่อคน สถานที่ต่าง ๆ เป็นคำยืมประสมคำ ทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนทราบที่มาของคำยืมนั้นได้ว่า ใคร ที่ไหน เกี่ยวข้องกับคำยืมนั้นอย่างไร ต่างจากภาษาไทยที่ใช้เป็นคำยืมคงเดิมเท่านั้น และยังระบุที่มาของคำยืมไม่ถูกต้อง เช่น สปาเกตตี (spaghetti) ในพจนานุกรมทั้งฉบับราชบัณฑิตยสถาน และมติชนระบุว่าเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งที่จริงควรระบุว่าเป็นภาษาอิตาลีมากกว่า จึงทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยอาจคิดว่า สปาเกตตีเป็นของประเทศอังกฤษ หรืออาจจะไม่ทราบก็ได้ว่า สปาเกตตีมีแหล่งกำเนิดมาจากประเทศใด ซึ่งต่างจากภาษาจีนที่ใช้คำยืมประสมคำบอกอยู่ในตัวว่า อีตาลีเมียนเถียว (意大利面条 Yìdàlìmiàntiáo) (อิตาลี 意大利 : ทับศัพท์, บะหมี่ 面条 : แปลศัพท์ : บะหมี่อิตาลี)

3. ส่วนประกอบของตัวอักษรจีนสามารถเดาความหมายจากคำยืมนั้นได้อย่างกว้าง ๆ ว่า คำยืมนั้นหมายถึงอะไร แม้ว่าเป็นศัพท์เฉพาะด้านก็ตาม เช่น คำศัพท์ธาตุเคมีต่าง ๆ ขณะที่ภาษาไทยไม่สามารถเดาความหมายของคำยืมได้ เนื่องจากใช้คำยืมคงเดิมดังกล่าว

ดังนั้นผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ และผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ รวมถึงผู้เรียนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยหรือภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ ล้วนจำเป็นต้องศึกษาคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนว่า มีลักษณะเฉพาะพิเศษแตกต่างกันอย่างไร เพื่อที่จะนำไปสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพทางการสื่อสารได้ต่อไป

5. ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาด้านการวิเคราะห์และเปรียบเทียบการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยกับภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาในกลุ่มอาเซียน (ASEAN) ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาด้านการวิเคราะห์และเปรียบเทียบการใช้ศัพท์บัญญัติที่ปรากฏในภาษาไทยกับภาษาจีน หรือภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาในกลุ่มอาเซียน (ASEAN) ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาด้านการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาจีนทุกคำ เพื่อเปรียบเทียบกับภาษาไทยว่ามีลักษณะการใช้คำยืมที่เหมือนและแตกต่างจากภาษาไทยอย่างไร
4. ควรมีการศึกษาคำยืมที่ปรากฏในภาษาจีนว่า มีลักษณะการใช้ตัวอักษรจีนที่นำมาใช้เป็นคำยืมอย่างไร
5. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการเขียนสะกดการันต์ของคำยืมภาษาอังกฤษหรือคำยืมภาษาอื่น ๆ เช่น คำยืมภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาจีน เป็นต้น ที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและพจนานุกรมฉบับมติชนว่า มีลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษหรือคำยืมภาษาอื่น ๆ เหมือนและแตกต่างกันอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- ก่อกศักดิ์ ธรรมกิจเจริญ. (2553). *หลักการแปลไทย-จีน*. กรุงเทพฯ: จินสยาม.
- ทองสุข เกตุโรจน์. (2535). *ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2547). *ภาพรวมของการศึกษาสันสกฤตและภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- แพรวโพยม บุญยะผลึก. (2547). *คำยืมจากภาษาฝรั่งเศสในภาษาไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มติชน. (2547). *พจนานุกรมฉบับมติชน*. กรุงเทพฯ: มติชน.
- มติชน. (2543). *พจนานุกรมนอกราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: มติชน.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). *พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม ๓*. กรุงเทพฯ: ยูเนียนอูลตราไวโอเร็ด.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). *พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม ๑*. กรุงเทพฯ: ธนาเพชร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2552 ก). *พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม ๒*. กรุงเทพฯ: ยูเนียนอูลตราไวโอเร็ด.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2552 ข). ศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน.

กรุงเทพฯ : สหมิตรพรินติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2550). หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาจีนและภาษาฮินดี. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พรินติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2549). ศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน.

กรุงเทพฯ: แปลนพรินท์ติ้ง.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.

ราตรี ธีนวารชร. (2542). การศึกษาคำในศิลาจารึกหลักที่ 1 ของพ่อขุนรามคำแหงมหาราช. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วาสนา โยชนะ. (2550). การศึกษาการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันปี พ.ศ. 2548. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

เหียน จิ่งเหวิน. (2551). รอบรู้ภาษาจีน (จูกิจักจ้อจิ้น เล่ม 1 ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ: อมรินทร์.

อนุวัต ชัยเกียรติธรรม. (2548). คำทับศัพท์ภาษาตะวันตกที่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับ

ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ภาษาจีน

Huang Zhonglian. (2009). *Xiandai Hanyu cidian Zhong de Wailaici Yanjiu*.

http://www.lw23.com/lunwen_466575597/. (黄忠廉《现代汉语词典》中的外来词研究, (2009). http://www.lw23.com/lunwen_466575597/.)

Li Yuan, Liu Hongyan. (2006). *Qianxi Xiandai Hanyuzhong de Yingyu Jieci*. Hebei

Baoding Zhiye Jishu Xueyuan. (李园, 刘鸿雁《浅析现代汉语中的英语借词》, 河北: 保定职业技术学院, 2006.)

Wang Jianqin. (2009). *Di'er Yuyan Xide Yanjiu*. Beijing : Shangwu Yinshuguan. (王建勤

《第二语言习得研究》, 北京: 商务印书馆, 2009.)